

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (tretji razširjeni senat)

z dne 10. julija 2024*

„Ekonomska in monetarna politika – Bančna unija – Enotni mehanizem za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij (EMR) – Uredba (EU) št. 806/2014 – Minimalna zahteva glede kapitala in kvalificiranih obveznosti – Sklep EOR o neodobritvi opustitve – Pritožba pri pritožbeni komisiji pri EOR – Zavrnitev – Pogoj neobstoja ovire za takojšnji prenos kapitala – Polje proste presoje EOR – Pravna varnost – Obveznost obrazložitve“

V zadevi T-540/22,

Francoska republika, ki jo zastopajo T. Stéhelin, E. Timmermans in B. Travard, agenti,

tožeča stranka,

proti

Enotnemu odboru za reševanje (EOR), ki ga zastopajo H. Ehlers, M. Fernández Rupérez in L. Forestier, agenti, skupaj s H.-G. Kamannom in F. Louisom, odvetnikoma,

tožena stranka,

SPLOŠNO SODIŠČE (tretji razširjeni senat),

v sestavi F. Schalin, predsednik, P. Škvařilová-Pelzl, sodnica, I. Nömm (poročevalec), sodnik, G. Steinfatt, sodnica, in D. Kukovec, sodnik,

sodni tajnik: L. Ramette, administrator,

na podlagi pisnega dela postopka,

na podlagi obravnave z dne 14. novembra 2023

izreka naslednjo

* Jezik postopka: francoščina.

Sodbo

- 1 Francoska republika s tožbo na podlagi člena 263 PDEU predlaga razglasitev ničnosti Sklepa št. 3/2021 pritožbene komisije pri Enotnem odboru za reševanje (EOR) z dne 8. junija 2022, s katerim je bila zavrnjena pritožba zoper Sklep SRB/EES/2021/44 z dne 4. novembra 2021 o določitvi minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti (v nadaljevanju: izpodbijani sklep).

Dejansko stanje

- 2 Bančna skupina (v nadaljevanju: zadevna bančna skupina) je 6. novembra 2020 za eno od svojih podrejenih družb vložila predlog za opustitev minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti (v nadaljevanju: MREL), ki se uporablja na posamični podlagi v skladu s členom 12g Uredbe (EU) št. 806/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. julija 2014 o določitvi enotnih pravil in enotnega postopka za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij v okviru enotnega mehanizma za reševanje in enotnega sklada za reševanje ter o spremembi Uredbe (EU) št. 1093/2010 (UL 2014, L 225, str. 1, in popravek v UL 2019, L 154, str. 48) v različici, kakor je bila spremenjena z Uredbo (EU) 2019/877 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2019 (UL 2019, L 150, str. 226), na podlagi člena 12h(1) navedene uredbe za cikel za načrtovanje reševanja za leto 2020.
- 3 EOR s Sklepom SRB/EES/2021/44 z dne 4. novembra 2021 o določitvi minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti ni ugodil predlogu zadevne bančne skupine za opustitev za eno od njenih podrejenih družb.
- 4 Autorité de contrôle prudentiel et de résolution (ACPR) (organ za bonitetni nadzor in reševanje (ACPR), Francija) (v nadaljevanju: pritožnik pred pritožbeno komisijo) je 21. decembra 2021 zoper Sklep SRB/EES/2021/44 vložil pritožbo pri pritožbeni komisiji pri EOR.
- 5 Pritožbena komisija je 8. junija 2022 z izpodbijanim sklepom pritožbo pritožnika pred pritožbeno komisijo zavrnila.

Predlogi strank

- 6 Francoska republika je 2. septembra 2022 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo.
- 7 Francoska republika Splošnemu sodišču predlaga, naj:
 - izpodbijani sklep razglasi za ničen;
 - EOR naloži plačilo stroškov.
- 8 Francoska republika je z ločeno vlogo, ki je bila v sodnem tajništvu Splošnega sodišča tudi vložena 2. septembra 2022, Splošnemu sodišču na podlagi členov 88 in 89 Poslovnika Splošnega sodišča predlagala, naj sprejme ukrep procesnega vodstva, s katerim bi se od EOR zahtevalo, naj predloži svoja interna navodila v zvezi z MREL.

9 EOR Splošnemu sodišču v bistvu predlaga, naj:

- tožbo zavrne;
- Francoski republiki naloži plačilo stroškov.

Pravo

10 Francoska republika v utemeljitev tožbe navaja tri tožbene razloge, od katerih se prvi nanaša na napačni razlago in uporabo člena 12h Uredbe št. 806/2014 ter „prekoračitev meja diskrecijske pravice EOR“, drugi na kršitev načela pravne varnosti in tretji na kršitev obveznosti obrazložitve.

Prvi tožbeni razlog: napačni razlaga in uporaba člena 12h Uredbe št. 806/2014 ter „prekoračitev meja diskrecijske pravice EOR“

- 11 Francoska republika v okviru prvega tožbenega razloga trdi, da je pritožbena komisija napačno potrdila, kako je EOR razlagal in uporabil člen 12h(1)(c) Uredbe št. 806/2014, ker ta razlaga in uporaba v bistvu pomenita, da se „načeloma“ zahteva predložitev posebnega jamstva in da je „izjemoma“ mogoče od take zahteve odstopiti. Francoska republika navedeni komisiji očita, da ni poskušala ugotoviti, ali je bil EOR v obravnavani zadevi upravičen zahtevati predložitev takega jamstva.
- 12 Ta prvi tožbeni razlog je sestavljen iz dveh delov, od katerih se prvi nanaša na napačni razlago in uporabo člena 12h(1)(c) Uredbe št. 806/2014, drugi pa na to, da je EOR prekoračil meje svoje diskrecijske pravice na podlagi člena 12h(1)(c) Uredbe št. 806/2014.

Prvi del: napačni razlaga in uporaba člena 12h(1)(c) Uredbe št. 806/2014

- 13 Francoska republika v okviru prvega dela prvega tožbenega razloga trdi, da je EOR pri preučitvi predloga za opustitev na podlagi člena 12h(1) Uredbe št. 806/2014 napačno „načeloma“ zahteval posebno jamstvo med subjektom v postopku reševanja in njegovo podrejeno družbo, da bi ugotovil, da je pogoj iz člena 12h(1)(c) navedene uredbe izpolnjen. Francoska republika trdi, da je obstajal sklenjen krog indicev, ki jih je predložil pritožnik pred pritožbeno komisijo in ki dokazujejo, da EOR z zahtevo po posebnem jamstvu ni zgolj razlagal in uporabil pogoja, določenega v členu 12h(1)(c) Uredbe št. 806/2014, temveč je dejansko uporabil merilo, določeno v drugih aktih prava Evropske unije na enaki ravni, ki pa se v obravnavani zadevi ne uporabljajo.
- 14 EOR trditve Francoske republike prereka.
- 15 Najprej je treba opozoriti, da je zakonodajalec Unije za preprečitev, da bi bančni subjekti svoje obveznosti strukturirali na način, ki ovira učinkovitost instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov, in s tem za zaščito vlog strank v primeru velikih izgub, bankam naložil, da morajo vedno izpolnjevati MREL. Ta se izrazi v obliki odstotka vseh obveznosti in kapitala subjekta. Poudariti je treba tudi, da je s členom 12g Uredbe št. 806/2014 MREL (v nadaljevanju: notranja MREL) naložena v zvezi s subjekti – v obravnavani zadevi podrejenimi družbami bančne skupine – ki sami niso subjekti v postopku reševanja.

- 16 Notranjo MREL je mogoče izpolniti na dva načina. Na prvem mestu, podrejena družba lahko izda obveznosti subjektu v postopku reševanja, v obravnavani zadevi nadrejena družbi zadevne bančne skupine, na primer v obliki obveznic. Na drugem mestu, navedena nadrejena družba lahko notranjo MREL v zvezi s svojo podrejeno družbo izpolni tako, da zagotovi jamstvo, ki izpolnjuje več kumulativnih pogojev, naštetih v členu 12g(3) Uredbe št. 806/2014.
- 17 Člen 12h(1) Uredbe št. 806/2014 določa možnost opustitve notranje MREL v zvezi s podrejeno družbo, če so izpolnjeni trije kumulativni pogoji. Pogoj iz točke (c) te določbe določa, da „trenutno ne obstaja niti ni predvidena bistvena dejanska ali pravna ovira za takojšnji prenos kapitala z nadrejene družbe na podrejeno družbo, v zvezi s katero je bila sprejeta ugotovitev v skladu s členom 21(3), ali za to, da bi subjekt v postopku reševanja odplačal obveznosti tej podrejeni družbi, zlasti kadar se v zvezi s subjektom v postopku reševanja sprejme ukrep za reševanje“.
- 18 Prav tako je treba opozoriti, da navedba v členu 12h(1) Uredbe št. 806/2014, v skladu s katero lahko „[EOR] [...] opusti uporabo člena 12g v zvezi s podrejeno družbo subjekta v postopku reševanja s sedežem v sodelujoči državi članici“, kadar so izpolnjeni trije pogoji, ki so naštetih v navedeni določbi, nujno pomeni, da ta določba EOR deloma nalaga vezano pristojnost in deloma nanj prenaša diskrecijsko pravico (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 13. julija 2018, Banque postale/ECB, T-733/16, EU:T:2018:477, točka 39).
- 19 V okviru prve faze EOR preuči, ali so trije pogoji iz člena 12h(1) Uredbe št. 806/2014 izpolnjeni. Če navedeni pogoji niso izpolnjeni, EOR opustitve MREL ne more odobriti. EOR ima torej vezano pristojnost in mora predlog za opustitev zavrniti.
- 20 Če so vsi trije pogoji iz člena 12h(1) Uredbe št. 806/2014 izpolnjeni, nastopi druga faza. V tem primeru namreč EOR „lahko“ odobri opustitev MREL. Gre torej za možnost, ki nujno vključuje pravico EOR, da odobri opustitev ali je ne odobri. Glede tega ima EOR torej diskrecijsko pravico (glej v tem smislu sodbo z dne 13. julija 2018, Banque postale/ECB, T-733/16, EU:T:2018:477, točka 41).
- 21 Pritožbena komisija je v izpodbijanem sklepu v bistvu menila, da EOR pri razlagi člena 12h(1)(c) Uredbe št. 806/2014 ni napačno uporabil prava. Pritožbena komisija namreč ni sprejela, da bi EOR pri ugotavljanju, ali bančna skupina, ki je zaprosila za opustitev, izpolnjuje pogoj iz zgoraj navedene določbe, „načeloma“ zahteval predložitev posebnega jamstva in „izjemoma“ dopustil možnost odstopanja od take zahteve.
- 22 Za ugotovitev, ali je pritožbena komisija napačno uporabila pravo, ko je preverila preučitev pogoja iz člena 12h(1)(c) Uredbe št. 806/2014, ki jo je EOR opravil v okviru predloga zadevne bančne skupine za opustitev, je treba podati razlago te določbe.
- 23 V zvezi s tem je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso pri razlagi določbe prava Unije upoštevati ne le njeno besedilo in cilje, ki se z njo uresničujejo, ampak tudi njen kontekst in celoto določb prava Unije (glej sodbo z dne 8. julija 2019, Komisija/Belgija (Člen 260(3) PDEU – Omrežja visokih hitrosti), C-543/17, EU:C:2019:573, točka 49 in navedena sodna praksa; sklep z dne 24. oktobra 2019, Liaño Reig/EOR, T-557/17, neobjavljen, EU:T:2019:771, točka 59).

- 24 Prvič, v zvezi z jezikovno razlago člena 12h(1)(c) Uredbe št. 806/2014 je treba ugotoviti, da se ta določba omejuje na določitev pogoja, v skladu s katerim „trenutno ne obstaja niti ni predvidena bistvena dejanska ali pravna ovira za takojšnji prenos kapitala z nadrejene družbe na podrejeno družbo [...] ali za to, da bi subjekt v postopku reševanja odplačal obveznosti tej podrejeni družbi“.
- 25 Tako člen 12h(1)(c) Uredbe št. 806/2014 ne določa možnosti, da se zahteva posebno jamstvo, da bi bil izpolnjen pogoj, da trenutno ne obstaja niti ni predvidena bistvena ovira za takojšnji prenos kapitala ali za odplačevanje obveznosti (v nadaljevanju: ovira za takojšnji prenos kapitala), niti ne vsebuje navedbe, ki bi EOR prepovedovala, da v zvezi s tem zahteva posebno jamstvo.
- 26 V teh okoliščinah je treba nadaljevati preučevanje člena 12h(1)(c) Uredbe št. 806/2014 s kontekstualno in teleološko razlago člena 12h iste uredbe, da bi se ugotovilo, ali ta določba EOR omogoča, da zahteva posebno jamstvo, da bi bil izpolnjen pogoj iz člena 12h(1)(c) navedene uredbe in da bi bilo mogoče notranjo MREL opustiti za zadevno podrejeno družbo.
- 27 Drugič, kontekstualna razlaga člena 12h(1) Uredbe št. 806/2014 zajema preučitev pripravljalnega gradiva za navedeno uredbo na eni strani ter njegovo povezavo z drugimi določbami te uredbe kot celote in z določbami drugih pravnih aktov Unije na drugi strani.
- 28 V zvezi s tem je treba spomniti, da je bil člen 12h Uredbe št. 806/2014 vstavljen z Uredbo 2019/877.
- 29 Iz pripravljalnega gradiva za Uredbo 2019/877 – in sicer predloga uredbe COM(2016) 851 final Evropskega parlamenta in Sveta o spremembi Uredbe št. 806/2014 glede sposobnosti kreditnih institucij in investicijskih podjetij za pokrivanje izgub in dokapitalizacijo z dne 23. novembra 2016 – je razvidno, da sta naslednji vrsti sprememb del istega zakonodajnega svežnja. Na eni strani gre za predlagane spremembe Uredbe (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 (UL 2013, L 176, str. 1, ter popravka v UL 2013, L 208, str. 68, in UL 2013, L 321, str. 6), katerih namen je vključitev minimalne zahteve glede standarda za skupno sposobnost pokrivanja izgub (TLAC), to je standarda, ki ga je sprejel vrh skupine G20, ki je potekal 15. in 16. novembra 2015 v Antalyi (Turčija), in katerega cilj je zagotoviti, da imajo globalne sistemske pomembne banke sposobnost pokrivanja izgub in dokapitalizacije, potrebne v primeru reševanja. Na drugi strani gre za spremembe, predlagane za Uredbo št. 806/2014, ki določajo dodatne obveznosti, naložene sistemskim bankam za vsak primer posebej, in splošne zahteve, naložene bankam s sedežem v bančni uniji.
- 30 Kar zadeva predloge sprememb Uredbe št. 806/2014, je v pripravljalnem gradivu navedeno, da se člena 12g in 12h (ki sta postala člena 12f in 12g Uredbe št. 806/2014) nanašata na raven uporabe MREL ter da se MREL v zvezi z institucijami, ki se štejejo za subjekte v postopku reševanja, uporablja na ravni skupine v postopku reševanja. V navedenem pripravljalnem gradivu je tudi poudarjeno, da se s temi predlogi uvaja pojem „notranje“ MERL, ki je usklajen s podobnim pojmom iz TLAC, ter da to pomeni, da bi morali drugi subjekti iz skupine v postopku reševanja, ki sami niso subjekti v postopku reševanja, izdati kvalificirane dolžniške instrumente interno, torej znotraj skupine v postopku reševanja, in da bi take instrumente morali kupiti subjekti v postopku reševanja. V teh predlogih je navedeno tudi, da se lahko notranja MERL ob upoštevanju nekaterih zaščitnih ukrepov nadomesti z zavarovanimi jamstvi med subjektom v postopku reševanja in drugimi subjekti v skupini v postopku reševanja.

- 31 Iz navedenega pripravljalnega gradiva je razvidno tudi, da člen 12i (ki je postal člen 12h Uredbe št. 806/2014) določa, da lahko EOR ob upoštevanju nekaterih zaščitnih ukrepov opusti uporabo notranje MERL za podrejeno družbo, če imata podrejena družba in njena nadrejena družba sedež v isti sodelujoči državi članici.
- 32 Tako je zahteva po predložitvi jamstva jasno navedena le v zvezi s prihodnjim členom 12g Uredbe št. 806/2014, ki se nanaša na „[u]porabo zahteve v zvezi s subjekti, ki sami niso subjekti v postopku reševanja“. Razprave o prihodnjem členu 12h navedene uredbe, ki se nanaša na možnost opustitve notranje MREL, se niso nanašale na možnost, da se v teh okoliščinah zahteva jamstvo.
- 33 Kar zadeva povezavo člena 12h(1) Uredbe št. 806/2014 z drugimi določbami Uredbe št. 806/2014 kot celoto ali določbami drugih pravnih aktov Unije, je treba opozoriti, da je v uvodni izjavi 83 Uredbe št. 806/2014 navedeno, da bi bilo „[z]a preprečitev, da bi subjekti svoje obveznosti strukturirali na način, ki ovira učinkovitost instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov, [...] ustrezno določiti, da morajo subjekti vedno izpolnjevati MREL, [...] izražen[o] kot odstotek vseh obveznosti in kapitala subjekta“.
- 34 Kar zadeva Uredbo 2019/877, je v uvodni izjavi 19 te uredbe navedeno, da „[č]e imajo subjekt v postopku reševanja ali nadrejena družba in njene podrejene družbe sedež v isti državi članici in so del iste skupine v postopku reševanja, bi moral imeti [EOR] možnost, da tem podrejenim družbam, ki niso subjekti v postopku reševanja, omogoči, da opustijo uporabo MREL, ki se uporablja zanje, ali jim dovoli, da MREL izpolnijo z zavarovanimi jamstvi med nadrejeno družbo in njenimi podrejenimi družbami, pri čemer se ta lahko sprožijo, ko so izpolnjeni časovni pogoji, enakovredni časovnim pogojem, pod katerimi se lahko kvalificirane obveznosti odpišejo ali konvertirajo“, in da „[bi moralo biti] [z]avarovanje s premoženjem, ki se uporabi za jamstvo, [...] visoko likvidno ter imeti minimalno tržno in kreditno tveganje“.
- 35 V uvodni izjavi 19 Uredbe 2019/877 je v bistvu navedena vsebina novih členov 12g in 12h Uredbe št. 806/2014.
- 36 Člen 12g(3) Uredbe št. 806/2014 namreč določa, da lahko EOR subjektom, ki sami niso subjekti v postopku reševanja, dopusti, da izpolnijo notranjo MREL, ki jim je prav tako naložena, in sicer z jamstvom, ki mora izpolnjevati devet kumulativnih pogojev. Med drugim se zahteva, da je zavarovano vsaj 50 % zneska jamstva. Kot izhaja iz točke 34 zgoraj, to pomeni, da mora nadrejena družba, da bi navedeno jamstvo krila, dejansko vnaprej določiti svoja likvidna sredstva.
- 37 Člen 12h(1) Uredbe št. 806/2014 določa, kot je bilo opozorjeno v točki 17 zgoraj, možnost, da se notranja MREL opusti v zvezi s podrejeno družbo, če so izpolnjeni pogoji iz te določbe, med katerimi je pogoj, da ni ovire za takojšnji prenos kapitala.
- 38 Opozoriti je treba tudi, da je v zadnjem stavku uvodne izjave 2 Uredbe 2019/877 poudarjeno, da bi bilo treba „[d]oločbe Uredbe [...] št. 806/2014, kakor je bila spremenjena s to uredbo, o sposobnosti institucij in subjektov za pokrivanje izgub in dokapitalizacijo [...] uporabljati skladno z določbami iz Uredbe [...] št. 575/2013 ter direktiv 2013/36/EU [...] in 2014/59/EU“. Navesti je treba, da je določba, podobna členu 12h Uredbe št. 806/2014, vsebovana v Direktivi 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Šeste direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta (UL 2014, L 173, str. 190), v različici, kakor je bila

spremenjena z Direktivo (EU) 2019/879 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2019 o spremembi Direktive 2014/59/EU glede sposobnosti kreditnih institucij in investicijskih podjetij za pokrivanje izgub in dokapitalizacijo ter Direktive 98/26/ES (UL 2019, L 150, str. 296).

- 39 Člen 45f(3)(c) Direktive 2014/59 namreč določa možnost opustitve v zvezi s podrejeno družbo, če trenutno ne obstaja niti ni predvidena bistvena dejanska ali pravna ovira za takojšnji prenos kapitala nadrejene družbe na podrejeno družbo ali za to, da bi subjekt v postopku reševanja odplačal obveznosti tej podrejeni družbi.
- 40 Vendar člen 45f(3) Direktive 2014/59 drugače kot Uredba št. 806/2014 izrecno določa tudi dodatni pogoj, ki se razlikuje od pogoja neobstoja ovire za takojšnji prenos kapitala, in sicer pogoj jamstva, ki ga nadrejena družba zagotovi za svojo podrejeno družbo. Natančneje, člen 45f(3)(d) Direktive 2014/59 določa, da „subjekt v postopku reševanja izpolni zahteve pristojnega organa glede preudarnega upravljanja podrejene družbe in zagotovi s soglasjem pristojnega organa, da jamči za obveznosti podrejene družbe“. V tej določbi je tudi določeno, da ta zadnji pogoj ni potreben, če so tveganja v podrejeni družbi zanemarljiva. Tako mora biti, razen če so tveganja zanemarljiva, ta dodatni pogoj izpolnjen, da lahko EOR izvaja svojo diskrecijsko pravico glede odobritve opustitve. Ugotoviti je treba, da takega pogoja v členu 12h(1) Uredbe št. 806/2014 ni.
- 41 Tako je iz kontekstualne razlage razvidno, da je zahteva po zavarovanih jamstvih med nadrejeno družbo in njenimi podrejenimi družbami v členu 12g Uredbe št. 806/2014 določena le kot sredstvo za izpolnitev notranje MREL in da pogoj jamstva v členu 12h(1) te uredbe ni naveden v okviru opustitve, drugače kot pri tem, kar je zakonodajalec določil v Direktivi 2014/59, ki je bila prav tako sprejeta na področju reševanja.
- 42 V tej fazi iz zgornjih elementov izhaja, da možnosti pridobitve opustitve na podlagi člena 12h(1) Uredbe št. 806/2014 nikakor ni mogoče pogojevati z zahtevo po zavarovanem jamstvu, ki bi bilo podobno jamstvu iz člena 12g(3) te uredbe. Z nasprotnim pristopom bi navedeni člen 12h(1) Uredbe št. 806/2014 izgubil polni učinek in tak pristop bi tako pomenil očitno kršitev te določbe.
- 43 Z zgornjimi preudarki pa ni mogoče potrditi teze Francoske republike, da EOR v okviru preučitve predloga za opustitev ne more zahtevati „nobenega jamstva“. Iz kontekstualne razlage, podane zgoraj, namreč ni mogoče sklepati, da to, da jamstvo v določbi o preučitvi predloga za opustitev notranje MREL (in sicer v členu 12h(1) Uredbe št. 806/2014) ni navedeno, EOR *ipso iure* preprečuje, da v okviru navedene preučitve naloži takšno zahtevo. Čeprav mora EOR predlog za opustitev zavrniti, kadar eden od kumulativnih pogojev iz člena 12h(1) Uredbe št. 806/2014 ni izpolnjen, pa ima določeno polje proste presoje pri ugotavljanju, v katerih okoliščinah je tretji od teh pogojev, ki se nanaša na neobstoje ovire za takojšnji prenos kapitala, izpolnjen. Zato ni izključeno, da je glede na polje proste presoje, ki ga ima EOR pri presoji tretjega pogoja iz zgoraj navedenega člena, utemeljeno naložiti jamstvo – ki se razlikuje od tistega iz člena 12g(3) Uredbe št. 806/2014 – da bi se odpravil obstoj ovire za takojšnji prenos kapitala.
- 44 Tretjič, Splošno sodišče meni, da je primerno analizo nadaljevati s teleološko razlago člena 12h(1)(c) Uredbe št. 806/2014. V okviru te razlage je treba upoštevati splošni cilj, ki mu sledita Uredba 2019/877 in Uredba št. 806/2014.
- 45 V zvezi s tem je zakonodajalec v uvodni izjavi 5 Uredbe 2019/877 navedel bistveni cilj, ki mu sledi, in sicer da „[EOR] [...] zagotovi[...]“, da imajo institucije in subjekti ustrezno sposobnost pokrivanja izgub in dokapitalizacije, da zagotovijo nemoteno in hitro pokrivanje izgub in dokapitalizacijo pri

reševanju s čim manjšim učinkom na davkoplačevalce in finančno stabilnost[; t]o bi bilo treba doseči tako, da bi institucije izpolnile posebno MREL za institucije, kot je določena v Uredbi [...] št. 806/2014“.

- 46 Tako je, kot v bistvu poudarja EOR, glavni cilj, skupen Uredbi št. 806/2014 in Direktivi 2014/59, ki mu je zakonodajalec sledil z naložitvijo MREL za vse institucije v bančni skupini, zagotoviti učinkovito reševanje s čim manjšim negativnim učinkom na realno gospodarstvo, finančni sistem in javne finance.
- 47 Poleg tega bi se morala MREL v skladu z uvodnima izjavama 17 in 18 Uredbe 2019/877 uporabljati za institucije ali subjekte, opredeljene kot subjekti v postopku reševanja, samo na konsolidirani ravni skupine v postopku reševanja, medtem ko bi morale institucije ali subjekti, ki niso subjekti v postopku reševanja, izpolniti MREL na individualni ravni.
- 48 Načelo je torej tisto o notranji obveznosti izpolnjevanja MREL na ravni vsake podrejene družbe zadevne bančne skupine. Glede na pomen čim manjšega učinka na davkoplačevalce in finančno stabilnost, na katerem temelji ta obveznost, je izjemo od načela mogoče obravnavati le, če so izpolnjeni pogoji za njeno odobritev. Odločitev EOR, da opusti notranjo MREL, tako ne sme ogroziti cilja čim manjšega učinka na davkoplačevalce in finančne stabilnosti, na katerem je temeljila uvedba obveznosti, ki vključuje vnaprejšnjo določitev notranje MREL na ravni podrejene družbe. Kot namreč pravilno poudarja EOR, bi morala biti – če ne bi bilo notranje MREL, ki bi bila vnaprej določena na ravni podrejene družbe, in če bi izgube podrejene družbe presegale njen osnovni kapital – podrejena družba sama v postopku reševanja, tak položaj pa bi bil v nasprotju s ciljem, na katerem temelji notranja MREL.
- 49 Zato je treba ugotoviti, da mora EOR pri uporabi Uredbe št. 806/2014 in preučitvi, ali so izpolnjeni pogoji iz člena 12h(1) navedene uredbe, slediti cilju, navedenemu v točki 46 zgoraj.
- 50 Tako mora EOR, kadar preučuje predlog za opustitev notranje MREL, presoditi, ali obstajajo druge ureditve, ki lahko funkcionalno nadomestijo notranjo MREL. V okviru polja proste presoje, ki ga ima EOR in je navedeno v točki 43 zgoraj, EOR nič ne preprečuje, da oceni, da je – glede na okoliščine vsakega predloga za opustitev – jamstvo potrebno za izpolnitev pogoja neobstoja ovire za takojšnji prenos kapitala. Iz razlogov, navedenih v točki 42 zgoraj, pa EOR ni dovoljeno zahtevati jamstva, katerega značilnosti bi bile podobne značilnostim jamstva iz člena 12g(3) Uredbe št. 806/2014.
- 51 V zvezi s tem je treba poudariti, da iz izpodbijanega sklepa ni razvidno, da bi EOR od zadevne bančne skupine zahteval jamstvo, ki ustreza jamstvu iz člena 12g(3) Uredbe št. 806/2014 ali ima podobne značilnosti kot to jamstvo, niti, *a fortiori*, da bi pritožbena komisija potrdila takšen pristop EOR.
- 52 Te ugotovitve ni mogoče ovreči z nobeno trditvijo Francoske republike.
- 53 Prvič, Francoska republika pritožbeni komisiji in EOR ne more utemeljeno očitati, da sta se osredotočila le na splošni cilj okvira za reševanje in notranje MREL, ki je skupen Uredbi št. 806/2014 in Direktivi 2014/59/EU, ter da nista upoštevala posebnih ciljev navedene uredbe, med katerimi je zmanjšanje tveganja razdrobljenosti notranjega trga za finančne storitve. Francoska republika namreč trdi, da opustitve notranje MREL, ki se uporabljajo med subjekti s sedežem v isti državi članici, prispevajo k tem ciljem, saj zmanjšujejo ovire za tok likvidnosti in kapitala znotraj skupine.

- 54 Kot pa je v bistvu navedeno v uvodni izjavi 18 Uredbe 2019/877 in kot je bilo opozorjeno v točki 47 zgoraj, je prednostni cilj ukrepa, ki je, da se za institucije ali subjekte, ki niso subjekti v postopku reševanja, uporablja notranja MREL na individualni ravni, preprečiti morebitne motnje na trgu, tako da se EOR omogoči, da skupino v postopku reševanja reši, ne da bi postopek reševanja začel še za nekatere njene podrejene družbe.
- 55 V tem okviru je cilj zmanjšanja ovir za tok likvidnosti in kapitala znotraj skupine, ki mu sledi člen 12h Uredbe št. 806/2014, ki določa, da lahko EOR pod nekaterimi pogoji opusti uporabo notranje MREL, drugotnega pomena. Takemu cilju ni mogoče slediti v škodo prednostnega cilja, navedenega v točki 54 zgoraj.
- 56 V tem smislu je treba opozoriti, da je v uvodni izjavi 2 Uredbe 2019/877 navedeno, da je treba zadevne določbe Uredbe št. 806/2014, kakor so bile spremenjene z določbami Uredbe 2019/877, uporabljati v skladu, med drugim, z določbami Direktive 2014/59. Člen 45f(3)(d) Direktive 2014/59 pa določa, da lahko nadrejena družba zagotovi, da jamči za obveznosti podrejene družbe le, če tveganja v podrejeni družbi niso zanemarljiva. Zakonodajalec tako daje prednost previdnemu pristopu, saj brez zahteve po jamstvu dovoli opustitev le, če so izpolnjeni strogi pogoji in zlasti če takšna opustitev v bistvu ne pomeni nobenega tveganja.
- 57 Zaradi doslednosti je treba določbe Uredbe št. 806/2014, kakor so bile spremenjene z določbami Uredbe 2019/877, tudi uporabiti tako, da je odobritev opustitve mogoče obravnavati le, če so izpolnjeni strogi pogoji. Iz tega sledi, da lahko EOR pri preučitvi, ali je pogoj iz člena 12h(1)(c) Uredbe št. 806/2014 izpolnjen, oceni, da je v obravnavanem primeru zahteva po jamstvu potrebna za izpolnitev tega pogoja. Dejstvo, da člen 12h(1) navedene uredbe ne določa izrecno zahteve po jamstvu nadrejene družbe za njeno podrejeno družbo, pomeni, da je zakonodajalec EOR pustil polje proste presoje glede morebitne nujnosti takega jamstva, ki pa ga organu za reševanje v okviru preučitve opustitve na podlagi Direktive 2014/59 ni podelil.
- 58 Drugič, Francoska republika se prav tako neuspešno sklicuje na odgovor Komisije na vprašanje, ki ga je ena od držav članic postavila v zvezi s prenosom Direktive 2019/879. Komisija je poudarila, da zakonodajalec namenoma ni povzel člena 45f(3), od (d) do (f), in (4), od (d) do (f), Direktive 2014/59, kakor je bila spremenjena z Direktivo 2019/879, ter da morajo nacionalni organi za reševanje in EOR glede na načela v zvezi s prenosom pooblastil, določena v sodbi z dne 13. junija 1958, Meroni/Visoka oblast (9/56, EU:C:1958:7), to upoštevati pri izvajanju določb Uredbe št. 806/2014.
- 59 Pristop EOR, v zvezi s katerim pritožbena komisija ni ugotovila nobene napačne uporabe prava, pa je v skladu z usmeritvijo iz sodbe z dne 13. junija 1958, Meroni/Visoka oblast (9/56, EU:C:1958:7), saj ta pristop nikakor ne potrjuje obstoja samodejne obveznosti jamstva, da bi bila izpolnjena zahteva po neobstoju ovire za takojšnji prenos kapitala, in ker ta pristop EOR v zvezi s tem priznava polje proste presoje, na podlagi katerega lahko zahteva jamstvo, če glede na okoliščine obravnavanega primera meni, da je to potrebno.
- 60 Tretjič, Francoska republika se opira na javne smernice „MREL Policy“ EOR (v nadaljevanju: javne smernice) in na njegova interna navodila, da bi trdila, da EOR dejansko sistematično zahteva izdajo jamstva v vsakem posameznem primeru, ne da bi opravil konkretno preučitev, in da to izdajo jamstva dejansko šteje za pogoj, katerega namen je dokazati neobstoj ovire za takojšnji prenos kapitala v smislu člena 12h(1)(c) Uredbe št. 806/2014.

- 61 Trditev Francoske republike, ki temeljijo na internih navodilih in javnih smernicah EOR ter s katerimi Francoska republika v bistvu trdi, da je EOR določil nov, samostojen pogoj, ki ni določen z zakonodajo, in sicer da mora biti izdano jamstvo, ni mogoče sprejeti.
- 62 Najprej, sklicevanje na jamstvo za dokaz neobstoja ovire za takojšnji prenos kapitala je bilo namreč v prilogi II k javnim smernicam vključeno šele junija 2022 in torej ni obstajalo, ko je EOR sprejel Sklep SRB/EES/2021/44 z dne 4. novembra 2021.
- 63 Dalje, v javnih smernicah je jasno navedeno, da te nimajo pravno zavezujočega učinka in da nikakor ne nadomeščajo pravnih zahtev, določenih v veljavni nacionalni zakonodaji in zakonodaji Unije. V teh smernicah je tudi navedeno, da se nanje ni mogoče sklicevati za pravne namene, da ne vsebujejo nobene zavezujoče razlage prava Unije ali nacionalnega prava in da ne služijo kot pravno mnenje niti ga ne nadomeščajo.
- 64 Poleg tega je v smislu stališča, ki ga je zavzela pritožbena komisija (točka 82 izpodbijanega sklepa), pristop, naveden v javnih smernicah v različici, kakor je bila spremenjena junija 2022 – ki EOR omogoča, da v okviru presoje pogoja neobstoja ovire za takojšnji prenos kapitala zahteva posebno jamstvo – združljiv z besedilom člena 12h(1)(c) Uredbe št. 806/2014, kot je razvidno zlasti iz točk od 44 do 51 zgoraj.
- 65 Res je, da dejstvo, da je v prilogi II k javnim smernicam EOR v različici, kakor je bila spremenjena junija 2022, navedeno, da morajo banke, ki vložijo predlog za opustitev, da bi dokazale, da so sredstva v primeru reševanja prosto prenosljiva, „običajno“ predložiti dokaz o jamstvu, kaže na to, da EOR daje prednost jamstvu, ki se zdi najvarnejši pristop za zagotovitev neobstoja ovire za takojšnji prenos kapitala. Vendar te priloge II ni mogoče razlagati tako, da EOR „v vsakem primeru načelno in samodejno“ zahteva izdajo jamstva. EOR s tem, da je v navedeni prilogi II pojasnil, da lahko EOR, kadar to upravičujejo posebnosti posameznega primera, sprejme drugačen pristop za svojo oceno skladnosti s členom 12h Uredbe št. 806/2014, potrjuje, da za vsak primer posebej še naprej presoja, kako je mogoče izpolniti pogoj neobstoja ovire za takojšnji prenos kapitala.
- 66 Poleg tega Francoska republika v zvezi z internimi navodili EOR trdi, da je EOR sprva v teh navodilih navedel, da je izdaja jamstva samostojni pogoj za pridobitev opustitve, nato pa je ta pristop spremenil tako, da je navedeno izdajo jamstva pojasnil kot element, katerega namen je dokazati neobstoje ovire za takojšnji prenos kapitala v smislu člena 12h(1)(c) Uredbe št. 806/2014. Vendar to prej kaže na to, da je EOR dejansko upošteval obseg te določbe, iz katere izhaja, da izdaje jamstva ni mogoče zahtevati po uradni dolžnosti in samodejno, da pa se potreba po takem jamstvu lahko upošteva pri presoji zahteve po neobstoju ovire za takojšnji prenos kapitala. Kot izhaja zlasti iz točk od 44 do 51 zgoraj, EOR nič ne preprečuje, da glede na okoliščine obravnavanega primera zahteva jamstvo za izpolnitev zahteve iz člena 12h(1)(c) Uredbe št. 806/2014.
- 67 Nazadnje in vsekakor je iz odlomkov Sklepa SRB/EES/2021/44 in izpodbijanega sklepa, zlasti iz točk od 68 do 71 izpodbijanega sklepa, razvidno, da je EOR v obravnavani zadevi o vprašanju neobstoja ovire za takojšnji prenos kapitala odločil tako, da je navedel, da je opravil konkretno analizo položaja zadevne bančne skupine in, natančneje, jamstev iz let 2014 in 2015, ki ju je zadevna skupina predložila, da bi izpolnila ta pogoj, ter da je pritožbena komisija ta pristop EOR preučila in ugotovila, da pri navedeni analizi pravo ni bilo napačno uporabljeno, ker je bil izveden *in concreto*.

- 68 Tako razlogovanje pritožbene komisije in EOR ne temelji niti na javnih smernicah niti na internih navodilih EOR in torej ne izhaja iz samodejne uporabe pogoja za izdajo jamstva. Prav to je pritožbena komisija poudarila v točki 79 izpodbijanega sklepa, in sicer da je Sklep SRB/EES/2021/44 posamična odločba v zvezi z zadevno bančno skupino in da v tem sklepu ni naveden sklic niti na javne smernice niti na interna navodila EOR.
- 69 V tem smislu preudarki v zvezi z internimi navodili in javnimi smernicami, ki so med drugim navedeni v točkah od 71 do 73 izpodbijanega sklepa, pomenijo odgovor na trditve, ki jih je navedel pritožnik pred pritožbeno komisijo, namen teh preudarkov pa je dokazati, da se z vključitvijo jamstva v ta akta izvajanje polja proste presoje EOR ni spremenilo v dejansko samodejno zahtevo.
- 70 Glede na navedeno je treba prvi del prvega tožbenega razloga zavriniti.

Drugi del: prekoračitev, s strani EOR, meje diskrecijske pravice, ki jo ta ima na podlagi člena 12h(1)(c) Uredbe št. 806/2014

- 71 Francoska republika trdi, da bi morala pritožbena komisija ugotoviti, da je EOR prekoračil meje svoje diskrecijske pravice. Na prvem mestu, Francoska republika trdi, da člen 12h Uredbe št. 806/2014 natančno določa pooblastila EOR na podlagi objektivnih meril, tako da mora biti uporaba teh pooblastil predmet strogega nadzora glede na ta merila. Po eni strani pa naj bi pritožbena komisija ugotovila, da je zahteva po posebnem jamstvu zgolj možnost, ki jo ima EOR po podrobni oceni, po drugi strani pa naj bi bil s to zahtevo potrjen pristop EOR, da se načeloma zahteva predložitev posebnega jamstva in da se zgolj „izjemoma“ dopusti možnost odstopanja od take zahteve. Francoska republika tako pritožbeni komisiji očita, da v resnici ni opravila nobenega dejanskega nadzora nad izvajanjem diskrecijske pravice EOR. Na drugem mestu, Francoska republika trdi, da pritožbena komisija ni preverila, ali je EOR pri presoji vsebine jamstva pravilno izvajal svoja pooblastila. Na tretjem mestu in v tem smislu, pritožbena komisija naj v izpodbijanem sklepu ne bi pojasnila, kakšen je obseg „obvezne in omejene“ diskrecijske pravice EOR pri preučitvi, ali so izpolnjeni pogoji iz člena 12h(1), od (a) do (c), Uredbe št. 806/2014.
- 72 Na prvem mestu, treba je preučiti, ali je pritožbena komisija, kot trdi Francoska republika, potrdila pristop, s katerim naj bi EOR „načeloma“ zahteval predložitev posebnega jamstva in le „izjemoma“ dopustil možnost odstopanja od take zahteve, s čimer je naložil izdajo jamstva, ne da bi izvajal svojo diskrecijsko pravico, kot je navedena v točki 43 zgoraj, torej brez predhodno opravljene natančne in konkretne analize upoštevanih elementov.
- 73 Najprej je treba opozoriti, da lahko v skladu s členom 85(3) in (4) Uredbe št. 806/2014 vsaka fizična ali pravna oseba pri pritožbeni komisiji vloži pritožbo zoper odločitev EOR, kot je Sklep SRB/EES/2021/44, da pritožba vsebuje razloge, na katerih temelji, in da mora o navedeni pritožbi odločiti pritožbena komisija. Iz tega izhaja, da pritožbena komisija preuči razloge, ki so ji bili predloženi.
- 74 V obravnavani zadevi Francoska republika ne izpodbija tega, da je pritožnik pred pritožbeno komisijo, kot je razvidno iz povzetka pritožbenih razlogov iz točke 35 izpodbijanega sklepa, trdil, da je EOR s svojimi internimi navodili in javnimi smernicami *de facto* naložil dodaten pogoj za odobritev opustitve, ki ni določen v Uredbi št. 806/2014, in naj bi tako napačno uporabil pravo, ker je prekoračil meje svoje diskrecijske pravice, kršil cilje, ki jim sledijo uporabljene določbe, in jim odvzel vsakršen praktični pravni učinek. Pritožnik je v bistvu trdil, da je zaradi pristopa *in abstracto*, ki naj bi ga uporabil EOR, skoraj nemogoče doseči opustitev.

- 75 Spomniti je treba tudi, da se je zadevna banka sklicevala na dve jamstvi, da bi trdila, da trenutno ne obstaja niti ni predvidena bistvena dejanska ali pravna ovira za takojšnji prenos kapitala v smislu člena 12h(1)(c) Uredbe št. 806/2014. Zadevni jamstvi nadrejene družbe za zavarovanje obveznosti njene podrejene družbe sta bili dani v letih 2014 in 2015 v okviru predloga za odstopanje od uporabe bonitetnih zahtev na posamični podlagi in uporabe likvidnostnih zahtev na posamični podlagi v skladu s členoma 7 in 8 Uredbe št. 575/2013.
- 76 Pojasniti je treba, da se trditve, ki jih je navedel pritožnik pred pritožbeno komisijo v utemeljitev svojega prvega pritožbenega razloga, niso nanašale na vsebinske presoje EOR v zvezi z jamstvom iz let 2014 in 2015, na kateri se je sklicevala zadevna bančna skupina, da bi dokazala, da je bil izpolnjen pogoj neobstoja ovire za takojšnji prenos kapitala. Zadevne trditve so se namreč nanašale na to, da naj bi EOR napačno uporabil pravo, ker naj bi s tem, da je samodejno in avtomatično uporabil pogoj, ki ni naveden v členu 12h(1) Uredbe št. 806/2014, prekoračil svojo pristojnost.
- 77 Tako je morala pritožbena komisija preveriti, ali je EOR opravil konkretno preučitev položaja zadevne bančne skupine in jamstev, predloženih v utemeljitev predloga te skupine za opustitev, ter ali je s tem spoštoval meje svojega polja proste presoje. V tem okviru je morala pritožbena komisija preveriti, ali presoja EOR ni zajemala prikritih *in abstracto* preučitev jamstev iz let 2014 in 2015, temveč verodostojno konkretno preučitev.
- 78 Zato Francoska republika napačno trdi, da bi morala pritožbena komisija na podlagi pritožbenih razlogov in trditev, ki jih je navedel pritožnik pred pritožbeno komisijo in ki se nanašajo na to, da je EOR napačno uporabil člen 12h(1) Uredbe št. 806/2014 in prekoračil meje svoje pristojnosti, nujno preučiti, ali je EOR ob upoštevanju vseh upoštevanih elementov obravnavanega primera utemeljeno zahteval posebno jamstvo.
- 79 Glede na pritožbene razloge, ki jih je navedel pritožnik pred pritožbeno komisijo, kot so navedeni v točki 76 zgoraj, je treba ugotoviti, ali je lahko pritožbena komisija upravičeno ugotovila, da je bila analiza EOR – na podlagi katere je EOR ugotovil, da obstaja tveganje, da jamstvi iz let 2014 in 2015 ne bosta mogli izpolniti svojega namena v primeru nesposobnosti delovanja in da ti jamstvi ne izpolnjujeta pogoja neobstoja ovire za takojšnji prenos kapitala – dejanska in konkretna.
- 80 V zvezi s tem je treba spomniti, da člen 12h(1) Uredbe št. 806/2014 ne določa natančnih pravil glede tega, kako mora biti izpolnjen pogoj, ki se nanaša na neobstoje ovire za takojšnji prenos kapitala, ampak v bistvu EOR nalaga, naj se prepriča, da so obstoječi mehanizmi, kot so jamstva, funkcionalno enakovredni notranji MREL v kriznem scenariju, in da torej ni tveganja, da bi se lahko poslovodstvo nadrejenega podjetja, če podrejena družba ne bi bila več sposobna delovati, hipotetično odločilo za umik in s tem izstop iz podrejene družbe namesto za „prenos sredstev na nižjo raven“ ali za pokrivanje izgub oziroma dokapitalizacijo.
- 81 V obravnavani zadevi je morala pritožbena komisija preveriti, ali je EOR dejansko in konkretno preučil jamstvi iz let 2014 in 2015 ter njuno učinkovitost v kriznem scenariju, kar je EOR omogočilo ugotoviti, ali so bili ti obstoječi mehanizmi funkcionalno enakovredni notranji MREL v primeru likvidacije in ali so ti mehanizmi torej zadevni bančni skupini omogočali, da izpolni pogoj neobstoja ovire za takojšnji prenos kapitala.
- 82 V zvezi s tem je, prvič, iz izpodbijanega sklepa, zlasti iz njegovih točk 4, 7, 12, 15, 49, 68, 75, 76, 88, 108, 110 in 116, razvidno, da je pritožbena komisija preučila, ali je EOR predlog za opustitev konkretno analiziral.

- 83 Pritožbena komisija je opozorila, da je EOR poudaril, da sta bili jamstvi iz let 2014 in 2015 dani v drugem okviru, in sicer na podlagi členov 7 in 8 Uredbe št. 575/2013, da bi bila zadevna bančna skupina upravičena do odstopanja od uporabe bonitetnih zahtev glede kapitala na posamični podlagi in uporabe bonitetnih zahtev glede likvidnosti na posamični podlagi. Pritožbena komisija je ugotovila, da je EOR poudaril obstoj morebitnega scenarija, v katerem bi poslabšanje položaja podrejene družbe privedlo do njenega propada, ko finančna pomoč izdajatelja jamstva še ni bila zagotovljena. Pritožbena komisija je navedla, da je EOR menil, da v takem primeru nameni jamstev ne veljajo več.
- 84 Pritožbena komisija je navedla, da se je EOR v zvezi s tem oprl na ocene interne skupine za reševanje. Kot je razvidno iz točke 75 izpodbijanega sklepa, je ta skupina izrazila resne pomisleke glede tega, da bi pravica do uveljavitve jamstva, če bi to obstajalo, obstajala še naprej, če podrejena družba ne bi izpolnjevala obveznosti ali bi propadla, in poudarila, da bi se lahko upniki podrejene družbe sami sklicevali na pravico, ki bi jo lahko uveljavljali proti izdajatelju jamstva, tako da bi bilo na koncu nadrejeno podjetje, to je izdajatelj jamstva, razbremenjeno svoje zakonske obveznosti, da jamči za propad podrejene družbe, ko bi ta to najbolj potrebovala.
- 85 V točki 75 izpodbijanega sklepa so navedene tudi izjave interne skupine za reševanje, v skladu s katerimi mora nadrejeno podjetje zagotoviti takojšnji prenos kapitala na podrejeno družbo, v zvezi s katero je bilo ugotovljeno, da ne posluje več uspešno v skladu s členom 21(3) Uredbe št. 806/2014, in v skladu s katerimi lahko do ugotovitve, da je podrejena družba tik pred propadom ali bo verjetno propadla, pride v položaju, v katerem bi navedena podrejena družba še vedno lahko izpolnjevala svoje obveznosti ter v katerem zato jamstvi iz let 2014 in 2015 še ne bi bili aktivirani in ju ne bi bilo mogoče uporabiti za zagotovitev zahtevane pomoči.
- 86 Iz izpodbijanega sklepa tako izhaja, da preučitev obstoječih mehanizmov, ki jo je opravil EOR, nikakor ni bila fiktivna, temveč je bila izvedena na podlagi dejanske in konkretne analize položaja zadevne bančne skupine. Francoska republika tako napačno trdi, da je EOR samodejno in abstraktno zahteval predložitev jamstva.
- 87 Iz tega sledi, da je lahko pritožbena komisija v bistvu upravičeno ugotovila, da je EOR opravil konkretno preučitev položaja zadevne bančne skupine, da bi ugotovil, ali ta izpolnjuje pogoje iz člena 12h(1) Uredbe št. 806/2014.
- 88 Drugič, ugotovitev, da je pritožbena komisija pravilno ugotovila, da je EOR opravil dejansko in konkretno analizo položaja zadevne bančne skupine, izhaja tudi iz stališča, ki ga je pritožbena komisija zavzela zlasti v točkah 73, 74 in 83 izpodbijanega sklepa. V teh točkah je pritožbena komisija nedvoumno navedla, da ima EOR polje proste presoje pri ugotavljanju, ali obstajajo ovire za takojšnji prenos kapitala ali ne, ter da bi v teh okoliščinah EOR lahko ugotovil neobstoje ovire in odobril opustitev, tudi če nadrejena družba za svojo podrejeno družbo ne bi dala jamstva. V zvezi s tem je pritožbena komisija pojasnila, da je pogoj neobstoja ovire za takojšnji prenos kapitala lahko izpolnjen v skladu s posebnimi zakonskimi določbami nacionalnega prava, ki se uporablja, in na podlagi obstoja sporazumov med družbami skupine.
- 89 Tretjič, to, da je EOR izvajal diskrecijsko pravico in konkretno preučil pogoj iz člena 12h(1)(c) Uredbe št. 806/2014, je potrjeno tudi z ugotovitvijo pritožbene komisije, da razlogovanje v zvezi z neobstojem ovire za takojšnji prenos kapitala, navedeno v izpodbijanem sklepu, ni temeljilo niti na javnih smernicah niti na internih navodilih EOR, kot je razvidno iz točk od 61 do 68 zgoraj.

- 90 Zato ni treba ugoditi predlogu Francoske republike, naj Splošno sodišče sprejme ukrep procesnega vodstva, s katerim bi se od EOR zahtevala predložitev internih navodil v različicah, ki sta se uporabljali v letih 2020 in 2021, ker naj bi bilo v zadevnih navodilih navedeno, da je izdaja jamstva med subjektom v postopku reševanja in njegovo podrejeno družbo obvezen pogoj, ki ga morajo interne skupine za reševanje upoštevati pri uporabi člena 12h Uredbe št. 806/2014.
- 91 V zvezi s tem je treba navesti, da se sklicevanja na interna navodila EOR v izpodbijanem sklepu v bistvu pojavljajo v okviru odgovora pritožbene komisije na trditve pritožnika pred to komisijo, ki temeljijo na tem dokumentu. Dokazovanje, ki ga želi Francoska republika izvesti na podlagi internih navodil EOR v različicah, ki sta se uporabljali v letih 2020 in 2021, je brezpredmetno, saj z njim ne bi bilo mogoče ovreči ugotovitve, ki jo je pravilno izpeljala pritožbena komisija in v skladu s katero je EOR dejansko opravil konkretno analizo pogoja neobstoja ovire za takojšnji prenos kapitala za podrejeno družbo zadevne bančne skupine.
- 92 Te ugotovitve ni mogoče ovreči z nobeno trditvijo Francoske republike.
- 93 Francoska republika v okviru prve trditve pritožbeni komisiji očita, da je potrdila pristop EOR, pri katerem se je domnevalo, da jamstev v primeru krize ni mogoče uporabiti, in da za presojo tega vprašanja ni opravila poglobljene analize nacionalnega prava.
- 94 Te argumentacije ni mogoče sprejeti. Kot je namreč razvidno zlasti iz točke 86 zgoraj, se je pritožbena komisija, nasprotno, prepričala, da je EOR opravil konkretno analizo elementov, ki so mu bili predloženi, ne da bi v zvezi s tem uporabil kakršno koli „domnevo“. Poleg tega iz izpodbijanega sklepa ne izhaja, da bi zadevna bančna skupina ali pritožnik pred pritožbeno komisijo opredelil določbe nacionalnega prava, ki se uporabljajo, ali sporazume znotraj navedene skupine, ki bi omogočali izpolnitev pogoja iz člena 12h(1)(c) Uredbe št. 806/2014. Edini elementi, predloženi v utemeljitev predloga za opustitev, da se dokaže neobstoj ovire za takojšnji prenos kapitala, se nanašajo na jamstvi iz let 2014 in 2015. Prav ti jamstvi pa je EOR konkretno analiziral.
- 95 V zvezi s tem je treba vsekakor zavrniti trditve Francoske republike, ki niso z ničimer utemeljene in se nanašajo na očitno napako pri presoji, ki naj bi jo EOR storil s tem, da ni upošteval pozitivnih učinkov obstoječih „internih dogovorov“ v primeru reševanja, in s tem, da je menil, da v kriznem scenariju jamstev iz let 2014 in 2015 ni mogoče uporabiti.
- 96 Francoska republika namreč po eni strani ne navaja, na katere „interne dogovore“ se sklicuje v utemeljitev svojega razlogovanja, niti *a fortiori* ne navaja, kako bi ti dogovori lahko imeli pozitivne učinke, če bi prišlo do primera reševanja.
- 97 Po drugi strani Francoska republika v utemeljitev svojih trditev v zvezi s tem, da naj bi bili jamstvi iz let 2014 in 2015 uporabni, ne navaja nobene določbe nacionalnega zakona ali načela nacionalnega prava. Francoska republika se sklicuje kvečjemu na sodbo Cour de cassation (kasacijsko sodišče, Francija) z dne 4. februarja 1985 v delu, v katerem naj bi bilo potrjeno, da lahko pojem „interes skupine“ pod nekaterimi pogoji omogoča izključitev stroge zaščite družbenih interesov podjetja, kadar to finančno podpira drugo družbo iz iste skupine. V zvezi s pojmom „interes skupine“ se Francoska republika v repliki prek hiperpovezave sklicuje tudi na poročilo iz junija 2015, naslovljeno „Vers une reconnaissance de l'intérêt de groupe dans l'Union européenne?“, *Rapport du Club des Juristes (Commission Europe)*, v katerem so na kratko naštetih pogoji, ki morajo biti izpolnjeni v francoskem pravu, „da se prepreči, da bi se poslovodstvu zaradi finančne podpore med družbami iz iste skupine očitalo kaznivo dejanje zlorabe premoženja družbe“ (strani 16 in 17 navedenega poročila).

- 98 Ugotoviti je treba, da so pojasnila Francoske republike in vsebina poročila, na katero se sklicuje, vsaj nejasna in nenatančna. Na podlagi teh pojasnil in vsebine poročila nikakor ni mogoče določiti posledic, ki bi jih moral EOR v obravnavani zadevi izpeljati iz njih v zvezi z jamstvom iz let 2014 in 2015. Kot je razvidno iz samih pisanj Francoske republike, morajo biti izpolnjeni tudi nekateri pogoji, da lahko pojem „interes skupine“ omogoča izključitev stroge zaščite družbenega interesa podjetja. Francoska republika pa ni pojasnila, kako naj bi bili navedeni pogoji v obravnavani zadevi izpolnjeni.
- 99 Francoska republika v okviru druge trditve trdi, da je EOR storil napake pri razlagi člena 12h(1) Uredbe št. 806/2014, ker se je zakonodajalec skliceval le na „bistvene“ in „predvidene“ ovire, ne pa na „vsako“, „prihodnjo“ ali „morebitno oviro“, in ker dejanski obstoj takih ovir v obravnavani zadevi ni bil dokazan.
- 100 To trditev je treba zavrnilo. Pritožbena komisija namreč s tem, da je v bistvu ugotovila, da ovira za takojšnji prenos jamstev iz let 2014 in 2015 ter tveganje, ki iz njiju izhaja, dejansko ustrezata pojmom „tveganje“ in „bistvena, trenutna ali predvidena ovira“ v smislu člena 12h(1) Uredbe št. 806/2014, ni storila nobene napake pri razlagi te določbe. Kot je razvidno iz točk od 82 do 85 zgoraj, preučitev, ki jo je opravila pritožbena komisija, da bi ugotovila, ali je EOR opravil konkretno analizo predloga za opustitev, dejansko kaže, da sta bili jamstvi iz let 2014 in 2015 dani v drugem okviru in da je v nekaterih primerih obstajalo bistveno tveganje, da teh jamstev ne bo mogoče aktivirati ali ju ne bo mogoče več aktivirati.
- 101 Na drugem mestu, Francoska republika trdi, da je pritožbena komisija storila napako, ker je ugotovila, da je EOR opravil konkretno preučitev položaja zadevne bančne skupine, da bi ugotovil sorazmerno „vsebino“ jamstva. Francoska republika trdi, da je EOR samodejno in brez konkretne preučitve položaja določil zadevno vsebino na najnižji ravni, ki ustreza hipotetičnemu znesku iz notranje MREL, ki bi se uporabila, če ne bi bilo opustitve, in da zato ta vsebina ni sorazmerna.
- 102 Tako argumentacijo je treba zavrnilo. Pritožbena komisija je namreč najprej v točki 75 izpodbijanega sklepa opozorila, da se mora EOR utemeljeno prepričati, da je obstoječe jamstvo funkcionalno enakovredno notranji MREL, ki je bila vnaprej določena v kriznem scenariju. Dalje, pritožbena komisija je poudarila, da je EOR v obravnavani zadevi v okviru svojega polja proste presoje, navedenega v točki 43 zgoraj, ugotovil, da edini jamstvi iz let 2014 in 2015, ki ju je zadevna bančna skupina predložila v utemeljitev svojega predloga za opustitev, vsebujeta tveganje, da ju v kriznem scenariju ne bo mogoče uporabiti in da torej ne obstajata. Nazadnje je pritožbena komisija navedla, da je EOR za premostitev zadevnega tveganja menil, da je torej potrebno jamstvo, ki je funkcionalno enakovredno notranji MREL v kriznem scenariju, v znesku, ki je enak hipotetičnemu znesku navedene notranje MREL.
- 103 Pri tem je pritožbena komisija pravilno ugotovila, da je EOR opravil konkretno preučitev položaja zadevne bančne skupine, da bi določil vsebino jamstva.
- 104 Poleg tega je treba iz razlogov, navedenih v točkah od 96 do 98 zgoraj, vsekakor zavrnilo trditve v zvezi z uporabo francoskega prava, ki jih je Francoska republika navedla, da bi dokazala napako, ki naj bi jo storila pritožbena komisija pri preučitvi pristopa EOR za določitev vsebine jamstva, ter da bi dokazala, da je bil ta pristop EOR abstrakten in nesorazmeren.

- 105 Na tretjem mestu, Francoska republika trdi, da je pritožbena komisija navedla, da ima EOR pri preučitvi pogojev iz člena 12h(1), od (a) do (c), Uredbe št. 806/2014, ki omogočajo opustitev, „obvezno in omejeno“ diskrecijsko pravico, vendar ni pojasnila obsega te diskrecijske pravice in zato ni preučila posledic, ki jih je treba v obravnavani zadevi izpeljati iz te diskrecijske pravice.
- 106 Taka argumentacija ni utemeljena.
- 107 Iz točk od 18 do 20 zgoraj je namreč razvidno, da člen 12h(1) Uredbe št. 806/2014 EOR deloma nalaga vezano pristojnost in deloma nanj prenaša diskrecijsko pravico.
- 108 Kot je pritožbena komisija poudarila v točkah od 58 do 61 izpodbijanega sklepa, diskrecijska pravica iz druge faze, navedene v točki 20 zgoraj, v obravnavani zadevi ni upoštevana, saj ni sporno vprašanje, ali je EOR navedeno pravico pravilno izvajal, ko so bili izpolnjeni vsi pogoji. V zvezi s tem, čeprav mora EOR, kot je bilo opozorjeno v točki 43 zgoraj, predlog za opustitev zavrniti, kadar eden od kumulativnih pogojev iz člena 12h(1) Uredbe št. 806/2014 ni izpolnjen, ima določeno polje proste presoje pri ugotavljanju okoliščin, v katerih je tretji od teh pogojev, ki se nanaša na neobstoj ovire za takojšnji prenos kapitala, izpolnjen.
- 109 Tako je morala pritožbena komisija ob upoštevanju pritožbenih razlogov, ki se nanašajo na to, da naj bi EOR določil samodejno zahtevo po jamstvu za odobritev opustitve in tako prekoračil svoje polje proste presoje v prvi fazi, preučiti, ali je EOR dejansko opravil konkretno presojo v okviru analize položaja zadevne bančne skupine in jamstev iz let 2014 in 2015, na katera se je sklicevala ta skupina, ter ugotovil njihovo neučinkovitost in potrebo po jamstvu nadrejene družbe za njeno podrejeno družbo.
- 110 Iz razlogovanja v točkah od 22 do 103 zgoraj pa izhaja, da je pritožbena komisija dejansko opravila preučitev, navedeno v točki 109 zgoraj. Iz zgoraj navedenih točk je razvidno tudi, da je pritožbena komisija po navedeni preučitvi pravilno ugotovila, da je EOR dejansko opravil konkretno presojo in da torej ni niti ustvaril ali uporabil novega pogoja, ki ni določen v členu 12h(1)(c) Uredbe št. 806/2014, niti posledično ni prekoračil meja svojega polja proste presoje na podlagi te določbe.
- 111 Glede na te elemente pritožbeni komisiji ni bilo treba niti dodatno pojasniti obsega polja proste presoje EOR niti preučiti, katere posledice je treba iz tega izpeljati.
- 112 Glede na navedeno je treba drugi del prvega tožbenega razloga zavrniti.
- 113 Prvi tožbeni razlog je zato treba zavrniti kot neutemeljen.

Drugi tožbeni razlog: kršitev načela pravne varnosti

- 114 Francoska republika trdi, da je bilo kršeno načelo pravne varnosti, ker merila, ki jih je EOR uporabil za preučitev predloga za opustitev, niso bila niti jasna niti natančna in jih zadevna bančna skupina ni mogla predvideti. V zvezi s tem Francoska republika pojasnjuje, da na dan vložitve predloga za opustitev MREL pri EOR v javnih smernicah, ki naj bi opredeljevale prakso EOR v zvezi z MREL, ni bila navedena potreba po zagotovitvi jamstva, in trdi, da je bila zahteva po jamstvu vključena v interni dokument EOR.
- 115 EOR te trditve prereka.

- 116 Načelo pravne varnosti je temeljno načelo prava Unije, s katerim se med drugim zahteva, da morajo biti predpisi jasni in natančni, da se lahko pravni subjekti nedvoumno seznani s svojimi pravicami in obveznostmi ter ukrepajo v skladu z njimi (sodba z dne 9. marca 2017, Poljska/Komisija, C-105/16 P, neobjavljena, EU:C:2017:191, točka 54).
- 117 Z načelom pravne varnosti se med drugim zahteva, da so pravna pravila jasna in natančna ter imajo predvidljive učinke, predvsem če imajo lahko neugodne posledice za posameznike in podjetja (sodba z dne 28. septembra 2022, Malacalza Investimenti/ECB, T-552/19 OP, neobjavljena, EU:T:2022:587, točka 52).
- 118 Zato se zahteva, da mora zavezujoča narava vsakega akta, katerega cilj je ustvariti pravne učinke, izvirati iz določbe prava Unije, ki mora biti izrecno navedena kot pravna podlaga tega akta in ki določa njegovo pravno obliko (glej sodbo z dne 19. junija 2015, Italija/Komisija, T-358/11, EU:T:2015:394, točka 123 in navedena sodna praksa). Načelo predvidljivosti je sestavni del načela pravne varnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 16. julija 2014, National Iranian Oil Company/Svet, T-578/12, neobjavljena, EU:T:2014:678, točki 111 in 112).
- 119 Na prvem mestu, treba je opozoriti, da je določba, katere uporaba je bistvo tega spora, člen 12h(1)(c) Uredbe št. 806/2014. V skladu s to določbo mora biti za odobritev opustitve notranje MREL izpolnjena zahteva, da „trenutno ne obstaja niti ni predvidena bistvena dejanska ali pravna ovira za takojšnji prenos kapitala z nadrejene družbe na podrejeno družbo [...] ali za to, da bi subjekt v postopku reševanja odplačal obveznosti tej podrejeni družbi“. Ugotoviti je treba, da je ta določba jasna, natančna in ima predvidljive učinke, in sicer določa, da obstoj ovire za takojšnji prenos kapitala preprečuje odobritev opustitve.
- 120 Po eni strani ni mogoče zahtevati, da so v členu 12h(1)(c) Uredbe št. 806/2014 navedeni različni konkretni primeri, v katerih je izpolnjen pogoj iz te določbe ali v katerih ta pogoj ni izpolnjen, saj zakonodajalec vseh teh primerov ne more opredeliti vnaprej (glej v tem smislu sodbo z dne 20. julija 2017, Marco Tronchetti Provera in drugi, C-206/16, EU:C:2017:572, točka 42). Ni namreč mogoče naštet primerov ovir za takojšnji prenos kapitala, prav tako pa od zakonodajalca ni mogoče zahtevati, da se pozitivno navedejo ukrepi, ki bi zagotavljali izpolnjevanje pogoja neobstoja navedenih ovir.
- 121 Po drugi strani načelo pravne varnosti ne nasprotuje temu, da imajo zadevni organi polje proste presoje pri uporabi meril, ki so bila določena s predpisi. V obravnavani zadevi dejstvo, da ima EOR polje proste presoje pri presoji, ali obstaja ovira za takojšnji prenos kapitala, oziroma pri presoji ustreznega načina izpolnjevanja tega pogoja, ne pomeni, da je bilo kršeno načelo pravne varnosti.
- 122 V teh okoliščinah je treba navesti, da je Francoska republika v svojih pisanjih trdila, da ne zatrjuje, da člen 12h(1)(c) Uredbe št. 806/2014 EOR vsekakor prepoveduje zahtevati posebno jamstvo, s čimer je v bistvu priznala, da ta določba EOR omogoča, da zahteva posebno jamstvo. Tako zahteva po jamstvu, ki jo EOR naslovi na nadrejeno družbo zadevne podrejene bančne družbe, ni *a priori* nepredvidljiva in zato ne pomeni kršitve načela pravne varnosti.
- 123 Na drugem mestu, treba je preučiti trditve Francoske republike, da so gospodarski subjekti prejeli nasprotujoče si signale v zvezi z javnimi smernicami in internimi navodili EOR ter da so tako lahko imeli legitimne dvome glede pravilne razlage člena 12h(1)(c) Uredbe št. 806/2014. Francoska republika namreč trdi, da na dan predloga za opustitev v javnih smernicah, s katerimi naj bi bila bančnim institucijam pojasnjena praksa EOR v zvezi z MREL, ni bila nikjer navedena potreba po

zagotovitvi jamstva, temveč je EOR v svojih internih navodilih odobritev opustitve minimalne zahteve glede kapitala pogojeval z izdajo posebnega jamstva. Francoska republika poudarja, da je bila ta posebna zahteva po jamstvu v javnih smernicah izrecno navedena šele junija 2022. Po mnenju Francoske republike so tako obstajale velike razlike med zakonodajo, ki se je uporabljala (v kateri ni bila določena nobena zahteva po posebnem jamstvu), javnimi smernicami (v katerih pred junijem 2022 ni bilo določeno nobeno posebno jamstvo) in internimi navodili EOR (v katerih je bila takšna obvezna zahteva), kar lahko pomeni kršitev načela pravne varnosti.

- 124 To argumentacijo je treba zavrniti.
- 125 Prvič, čeprav je namreč res, da ob vložitvi predloga za opustitev, na podlagi katerega je bil sprejet izpodbijani sklep, zahteva po posebnem jamstvu za izpolnitev pogoja neobstoja ovire za prenos kapitala ni bila navedena v javnih smernicah, pa ta okoliščina ne pomeni, da EOR nikoli ne bi mogel zahtevati takega jamstva. Banke si neobstoja izrecne navedbe v zvezi s tem niso mogle razumno razlagati kot dokončno opustitev zahteve po posebnem jamstvu, ki naj bi jo EOR naložil sam.
- 126 V zvezi s tem in drugič, v javnih smernicah iz leta 2020 je bilo jasno navedeno, da mora stranka, ki predlaga opustitev, „dokazati, da ni ovire za takojšnji prenos kapitala ali poplačilo obveznosti“. V javnih smernicah iz leta 2020 je bilo torej nedvoumno opozorjeno na obveznost rezultata, ki jo morajo izpolniti prosilci za opustitev – in sicer na obstoj mehanizma za prenos izgub znotraj skupine, s katerim se zagotavlja, da se morebitne ovire za prenos kapitala lahko odstranijo – vendar se z njimi niso omejile možnosti mehanizmov za doseg tega cilja. S tem je EOR torej implicitno priznal možnost, da ima zadevni mehanizem obliko jamstva nadrejenega podjetja za njegovo podrejeno družbo.
- 127 V zvezi s tem se Francoska republika neuspešno sklicuje na sodbo z dne 12. februarja 2014, Beco/Komisija (T-81/12, EU:T:2014:71), v kateri je Splošno sodišče ugotovilo kršitev načela pravne varnosti. Zadevna sodba se je nanašala na obvestilo Komisije o razlagi, katerega namen je bil dajanje pojasnil gospodarskim subjektom, vendar je pripeljalo do nasprotnega rezultata, saj so bili z njim poslani „nasprotujoči si signali“. Iz razlogov, navedenih v točki 126 zgoraj, pa je treba ugotoviti, da v obravnavani zadevi ni bilo niti nasprotujočih si signalov niti nepredvidljivih ukrepov.
- 128 Tretjič, v nasprotju s tem, kar trdi Francoska republika, je izmenjave med zadevno bančno skupino, EOR in interno skupino za reševanje med upravnim postopkom mogoče upoštevati pri presoji spoštovanja načela pravne varnosti, ki se ne določi zgolj *in abstracto*. Pritožbena komisija pa je med drugim v točkah 73 in 87 izpodbijanega sklepa opozorila, da sta EOR in interna skupina za reševanje z jamstvom iz let 2014 in 2015 jasno izrazila pridržke glede likvidnostnih in kapitalskih obveznosti za podrejeno družbo. Zadevna bančna skupina je bila torej seznanjena s stališčem EOR v okoliščinah obravnavane zadeve.
- 129 Četrtrič, iz preučitve prvega tožbenega razloga izhaja, da pritožbena komisija nikakor ni potrdila pristopa, ki ga je domnevno uporabil EOR, in sicer da se načeloma in samodejno uporabi obveznost, da zadevna bančna skupina izda posebno jamstvo. Navedena komisija je namreč pravilno ugotovila, da je EOR konkretno preučil obravnavano zadevo in zlasti jamstvi iz let 2014 in 2015.

- 130 V zvezi s tem EOR ustrezno ugotavlja, da je v ciklu za načrtovanje reševanja leta 2020 opravil oceno za vsak primer posebej in da ni zahteval jamstva od vseh bank. EOR namreč navaja, da je odobril šest opustitev, od tega tri brez jamstev. To dejstvo je potrjeno z ugotovitvijo pritožbene komisije, da EOR ne zahteva samodejno in *in abstracto* izdaje posebnega jamstva.
- 131 Nazadnje, interna navodila EOR v različicah, ki sta se uporabljali v letih 2020 in 2021, zadevni bančni skupini niso bila dostopna. V teh okoliščinah ta dokument ni mogel biti vzrok za „nasprotujoče si signale“ niti ni mogel zavesti zadevne bančne skupine. Poleg tega iz nobene točke izpodbijanega sklepa ne izhaja, da bi pritožbena komisija potrdila pristop, s katerim naj bi EOR popolnoma samodejno uporabil navodila iz svojih internih navodil.
- 132 Na podlagi vsega navedenega je treba drugi tožbeni razlog zavrni kot neutemeljen.

Tretji pritožbeni razlog: kršitev obveznosti obrazložitve

- 133 Francoska republika trdi, da je pritožbena komisija napačno menila, da je EOR izpolnil obveznost obrazložitve. Po mnenju Francoske republike je obrazložitev iz sklepa EOR, ki jo je potrdila pritožbena komisija, pomanjkljiva, saj na njeni podlagi ni bilo mogoče razumeti, niti zakaj pogoj iz člena 12h(1)(c) Uredbe št. 806/2014 ni bil izpolnjen niti kakšne naj bi bile značilnosti jamstva, ki bi lahko izpolnilo pričakovanja EOR. EOR naj torej ne bi utemeljil, zakaj je obstajala ovira za takojšnji prenos kapitala nadrejene družbe na podrejeno družbo ali za to, da bi subjekt v postopku reševanja tej podrejeni družbi odplačal obveznosti. Francoska republika dodaja, da je pritožbena komisija navedla le, da elementi, ki jih je predložila zadevna bančna skupina (med drugim jamstvi iz let 2014 in 2015), morda v kriznem scenariju ne bi zadostovali za zagotovitev takojšnjega prenosa kapitala, in da s tako obrazložitvijo ni mogoče utemeljiti obstoja „bistvene“ ovire za takojšnji prenos kapitala, ki je „pravna ali dejanska, trenutna ali predvidena“.
- 134 EOR trdi, da je treba ta tožbeni razlog zavrni.
- 135 Obrazložitev, ki se zahteva med drugim s členom 296 PDEU, mora biti prilagojena naravi zadevnega akta, iz nje pa mora biti jasno in nedvoumno razvidno razlogovanje institucije, ki je avtor akta, tako da se lahko zadevne osebe seznani z utemeljitvijo sprejetega ukrepa in da lahko pristojno sodišče opravi nadzor (glej sodbo z dne 8. maja 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg/ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, točka 85 in navedena sodna praksa).
- 136 Obveznost obrazložitve je treba presojati glede na okoliščine posameznega primera, zlasti glede na vsebino akta, naravo podanih razlogov in interes za pojasnitev, ki ga lahko imajo naslovniki akta ali druge osebe, na katere se akt nanaša v smislu člena 263, drugi odstavek, PDEU. Ne zahteva se, da se v obrazložitvi podrobno navedejo vsi upoštevni dejanski in pravni elementi, ker je treba vprašanje, ali obrazložitev akta izpolnjuje zahteve iz člena 296 PDEU, presojati ne le glede na njegovo besedilo, ampak tudi glede na njegov kontekst in celoto pravnih pravil, ki urejajo zadevno področje (glej sodbo z dne 8. julija 2020, Crédit agricole/ECB, T-576/18, EU:T:2020:304, točka 130 in navedena sodna praksa).
- 137 V obravnavani zadevi Splošno sodišče – glede na pritožbene razloge, ki jih je navedel pritožnik pred pritožbeno komisijo, kot so navedeni v točkah od 76 do 78 zgoraj – ugotavlja, da je pritožbena komisija v izpodbijanem sklepu navedla dejanske in pravne elemente, ki so bistvenega pomena, ker so v njem navedeni razlogi Francoski republiki omogočili, prvič, da se je seznani z utemeljitvijo navedenega sklepa, da bi ga lahko izpodbijala, in drugič, da je sodišče Unije opravilo nadzor nad zakonitostjo tega sklepa.

- 138 Francoska republika je namreč lahko izpodbijala utemeljenost razlogovanja pritožbene komisije v izpodbijanem sklepu. Francoska republika je namreč lahko trdila, da je pritožbena komisija potrdila, da je EOR napačno razlagal člen 12h(1)(c) Uredbe št. 806/2014, in ni upoštevala „prekoračitve pristojnosti“ EOR. Poleg tega, kot je razvidno iz zgornje analize tožbenih razlogov in trditev, navedenih v tožbi, se je Splošno sodišče lahko izreklo o tej argumentaciji in opravilo nadzor nad zakonitostjo izpodbijanega sklepa.
- 139 Natančneje, razlogi, navedeni zlasti v točkah od 82 do 88 zgoraj, na katere se je pritožbena komisija oprla pri ugotovitvi, da je EOR konkretno preučil položaj zadevne skupine, so Francoski republiki pravno zadostno omogočili, da se seznani z utemeljitvami pristopa, ki ga je uporabila zadevna komisija.
- 140 Poleg tega in vsekakor je bilo na podlagi obrazložitve, navedene v sklepu EOR, Francoski republiki omogočeno razumeti razloge, zaradi katerih je EOR menil, da mora nadrejeno podjetje za izpolnitev pogoja iz člena 12h(1)(c) Uredbe št. 806/2014 izdati jamstvo za svojo podrejeno družbo, in razloge, zaradi katerih je EOR ugotovil, da jamstvi iz let 2014 in 2015 v zvezi s tem nista bili zadostni. Dodati je treba, da je bil kontekst zadevni bančni skupini dobro znan. Kot je namreč razvidno iz izpodbijanega sklepa in sklepa EOR, je med upravnim postopkom prišlo do različnih in intenzivnih izmenjav med zadevno bančno skupino in EOR, predložena so bila podrobna pojasnila, zakaj sta bili ti jamstvi nezadostni, interna skupina za reševanje, odgovorna za zadevno bančno skupino, pa je tej bančni skupini posredovala seznam ključnih značilnosti jamstva, ki naj bi bile upoštevne za nadaljnjo oceno predloga za opustitev.
- 141 Zato Francoska republika napačno trdi, da obrazložitev izpodbijanega sklepa ni zadostna.
- 142 Iz tega sledi, da je treba tretji tožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.
- 143 Ob upoštevanju vsega navedenega je treba tožbo v celoti zavrniti.

Stroški

- 144 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker Francoska republika ni uspela, se ji v skladu s predlogi EOR naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (tretji razširjeni senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Francoski republiki se naloži plačilo stroškov.

Schalin

Škvařilová-Pelzl

Nömm

Steinfatt

Kukovec

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourggu, 10. julija 2024.

Podpisi